

คำชี้ขาดความเห็นแย้ง ที่ ๘๖๒/๒๕๖๔

คดีมีนายสัน ผู้เสียหาย ให้การว่าเป็นบิดาของ ผู้เยาว์ อายุ ๑๕ ปีเศษ ได้เลิกร้างกับ ภรรยาที่เป็นมารดาของผู้เยาว์ตั้งแต่ผู้เยาว์อายุไม่ถึงหนึ่งขวบและผู้เยาว์ได้อยู่ในความปกครองของ ผู้เสียหายตลอดมา ขณะเกิดเหตุพักอาศัยอยู่ด้วยกันกับผู้เยาว์และนางอุ มารดาของผู้เสียหาย ซึ่งผู้เยาว์เรียนหนังสืออยู่ที่โรงเรียน จังหวัดภูเก็ต เดินทางไปเข้าเย็นกลับระหว่างโรงเรียนกับ บ้านพัก และให้การสอดคล้องกับนางอุ ว่าขณะที่ผู้เสียหายไปทำธุระต่างจังหวัด ผู้ต้องหาซึ่งเป็นครูสอน อยู่ที่โรงเรียนที่ผู้เยาว์เรียนหนังสืออยู่พร้อมด้วย บิดา ภรรยา และน้องชายของผู้ต้องหาได้เดินทางไป ที่บ้านพักของผู้เสียหายและแจ้งกับนางอุ ว่ามารับผู้เยาว์ไปอยู่กินเป็นภรรยาคนที่สามตามประเพณีของ ศาสนาอิสลาม เมื่อนางอุ รู้เรื่องความสัมพันธ์ฉันท์ชู้สาวระหว่างผู้ต้องหากับผู้เยาว์และผู้เยาว์ยืนยันจะไป กับผู้ต้องหาด้วยความโกรธจึงได้ไล่ให้ผู้เยาว์ออกจากบ้านไป หลังจากที่ถูกผู้เยาว์ไปกับผู้ต้องหาแล้ววันรุ่งขึ้น ผู้เสียหายได้ให้นางอุ ไปติดตามผู้เยาว์กลับบ้าน แล้วได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน และผู้เยาว์ให้การว่า เมื่อประมาณเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๒ ได้รู้จักกับผู้ต้องหา หลังจากนั้นระหว่างเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๒ ถึงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๓ ได้มีเพศสัมพันธ์กันหลายครั้ง เห็นว่าขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาไม่ภรรยาอยู่แล้ว และเป็นถึงครูที่มีความรู้และวุฒิภาวะมีหน้าที่สอนเด็กให้เป็นคนดีประพฤติตัวไปในทางที่ชอบ และรู้ว่า ไม่สามารถที่จะสมรสอยู่กินฉันท์สามีภรรยากับผู้เยาว์ได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ยังได้อาศัยความไร้เดียงสา ของผู้เยาว์คบหา มีเพศสัมพันธ์กับผู้เยาว์โดยไม่ได้บอกกล่าวให้ผู้ปกครองของผู้เยาว์รู้ตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน ๒๕๖๒ เป็นต้นมา ซึ่งเป็นการพรากผู้เยาว์ไปจากผู้เสียหายเพื่อการอนาจารเป็นความผิด สำเร็จแล้ว และการที่ต่อมาภายหลังผู้เสียหายกับนางอุ ได้ไล่ผู้เยาว์ออกจากบ้านด้วยความโกรธ แต่หลังจากนั้นอีกหนึ่งวันได้ออกติดตามตัวผู้เยาว์กลับบ้านพร้อมได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ยังฟัง ไม่ได้ว่าผู้เสียหายและนางอุ ได้ยินยอมให้ผู้ต้องหาพาผู้เยาว์ไปมีเพศสัมพันธ์ พยานหลักฐานพอพ้อง จึงชี้ขาดให้ฟ้อง ผู้ต้องหา ฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วยตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๙

.....

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะเกิดเหตุ นางสาวจ. ผู้เยาว์มีอายุ ๑๕ ปีเศษ (เกิดวันที่) เป็นนักเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ โรงเรียน โดยผู้เยาว์ อยู่ในความปกครองดูแลของ นายสัน ผู้กล่าวหา ซึ่งเป็นบิดา เป็นผู้ปกครอง ผู้ดูแล ของ นางสาวจ. แต่เพียงผู้เดียวเนื่องจากได้เลิกร้างกับนางสาวน. ภรรยา โดยไม่ได้จดทะเบียน สมรสกับมารดาของนางสาวจ. ไปตั้งแต่แรกคลอดไม่ถึงปี ผู้กล่าวหา และ นางสาวจ. พักอาศัย อยู่ด้วยกันที่บ้านพักในพื้นที่ ตำบลโคกกลอย อำเภอตะกั่วทุ่ง จังหวัดพังงา นอกจากนี้ยังมี นางอุ มารดาผู้กล่าวหาพักอาศัยอยู่ร่วมกันด้วย และเป็นผู้ปกครอง นางสาวจ. ด้วย นางสาวจ.

/ผู้เยาว์

ผู้เยาว์ไปศึกษาเล่าเรียนที่โรงเรียน โดยเดินทางไปกลับเช้า-เย็น ส่วนผู้ต้องหาเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนที่ นางสาวจ. ศึกษาเล่าเรียน โดยผู้ต้องหาหนีถือศาสนาอิสลาม ขณะเกิดเหตุมีภรรยาอยู่แล้ว จำนวน ๒ คน โดยภรรยาทั้ง ๒ คน ดังกล่าวจะอาศัยอยู่กับคนละบ้าน

ก่อนเกิดเหตุ นางสาวจ. ผู้เยาว์ได้รู้จักคุ้นเคยผู้ต้องหา ตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน ๒๕๖๒ เป็นต้นมา เนื่องจาก ผู้ต้องหาเป็นครูอยู่ที่โรงเรียน ซึ่งเรียนอยู่ แต่ผู้ต้องหาไม่ได้เป็นอาจารย์สอนนางสาวจ. แต่อย่างใด ภายหลังรู้จักกันแล้วได้แอบคบหาและเคยมีเพศสัมพันธ์กันเรื่อยมา โดยนางสาวจ. ยินยอมทุกครั้งตั้งแต่เริ่มคบหากับนางสาวจ. ได้ทราบดีอยู่แล้วว่าผู้ต้องหาซึ่งนับถือศาสนาอิสลามมีภรรยาคนที่ ๒ ชื่อ นางสาวเอ พยาน

ก่อนเกิดเหตุ เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๓ เวลาประมาณ ๑๓.๐๐ นาฬิกา ขณะอยู่ที่บ้านนางอุ พยาน ได้พบว่านางสาวจ. โทรศัพท์พูดคุย โดยใช้คำพูด มึง-กู จึงสอบถามแล้วนางสาวจ. บอกว่าคุยกับผู้ต้องหาและได้เล่าเรื่องที่มีความสัมพันธ์ในทางชู้สาวกับผู้ต้องหาและบอกว่า วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๓ (วันเกิดเหตุ) ผู้ต้องหาจะมาหาที่บ้าน เมื่อได้ทราบเรื่องดังกล่าวนางอุ จึงโกรธแล้วใช้ฝ่ามือตบใบหน้านางสาวจ. จำนวน ๒ - ๓ ครั้ง จนนางสาวจ. ร้องไห้ นางอุ ได้พูดขึ้นว่า ถ้าครู (หมายถึง ผู้ต้องหา) กล้าจริงก็ให้มาที่บ้าน ดังนั้น เวลาประมาณ ๒๐.๓๐ นาฬิกา นางสาวจ. จึงได้โทรศัพท์ไปหา นายเดช พยาน ซึ่งเป็นบิดาของผู้ต้องหา แจ้งให้ไปรับตัวนางสาวจ. ที่บ้านพัก ตำบลโคกกลอย มาพักที่ จังหวัดภูเก็ต ด้วยเนื่องจากถูกทางบ้านทำร้ายและไล่ให้ออกจากบ้าน ดังนั้นเช้าวันรุ่งขึ้น คือ วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๓ ซึ่งเป็นวันเกิดเหตุ นายเดชพยานจึงไปหาผู้ต้องหาที่บ้านพัก ซึ่งอยู่ห่างกันประมาณ ๑๐๐ เมตร แล้วแจ้งเรื่องให้นางสาวจ. ได้โทรมาดังกล่าวให้ผู้ต้องหาทราบ จากนั้น ผู้ต้องหากับนายเดชซึ่งเป็นบิดาผู้ต้องหาและนางมา พยานซึ่งเป็นภรรยาคนแรกของผู้ต้องหา จึงชักชวนและร่วมกันเดินทางจากจังหวัดภูเก็ต ไปบ้านผู้กล่าวหาที่จังหวัดพังงา โดยระหว่างทางได้แวะชวนคาบตำรวจสม พยานซึ่งเป็นน้องชายผู้ต้องหา ให้ร่วมเดินทางไปด้วยกัน ครั้นไปถึงบ้านผู้กล่าวหา ขณะนั้นผู้กล่าวหาไม่อยู่บ้าน เนื่องจากไปธุระอยู่ในพื้นที่จังหวัดกระบี่ จึงได้แจ้งให้นางอุ ทราบว่ามารับตัวนางสาวจ. ไปเป็นภรรยาคนที่ ๓ นางอุ โกรธมาก จึงสอบถามนางสาวจ. ว่าทำไมทำแบบนี้เค้ามีลูกมีเมียแล้ว นางสาวจ. ไม่ตอบอะไร จากนั้น นางอุ พยาน ซึ่งอยู่ในอาการโมโห ได้โทรศัพท์ทางวีดีโอคอลไปแจ้งให้ผู้กล่าวหาทราบว่าผู้ต้องหามาขอลูกและขอรับตัวนางสาวจ. ไปเป็นภรรยาคนที่ ๓ ตามศาสนาอิสลาม โดยจะนำพาไปอยู่ที่ภูเก็ต ผู้กล่าวหาซึ่งไม่เคยรู้เรื่องความสัมพันธ์ชู้สาวของผู้ต้องหากับนางสาวจ. และไม่ทราบว่านางสาวจ. ถูกมารดาตบทุบตีและถูกพูดจาประชดประชันไล่นางสาวจ. มาก่อน ก็โมโหจึงไม่ได้ห้ามและคัดค้านแต่ได้พูดจาประชดประชันกับผู้ต้องหาว่าขอให้เวรกรรมตามทันผู้ต้องหา จากนั้นผู้ต้องหาได้นำพานางสาวจ. ไปจังหวัดภูเก็ต โดยให้พักอยู่ที่บ้านพักของนางสาวเอ พยานซึ่งเป็นภรรยาคนที่ ๒ ของผู้ต้องหา จนกระทั่งเวลา ๒๑.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาได้ขับรถออกไปพักที่บ้านพักของภรรยาคนที่ ๑ ต่อมาวันรุ่งขึ้น (๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๓) ผู้กล่าวหาได้มอบหมายให้ นางอุ พยานซึ่งเป็นมารดาของผู้กล่าวหาได้ไปแจ้งความไว้เป็นหลักฐานแล้วให้

ติดตามรับตัวนางสาวจ. กลับบ้าน ดังนั้น นางอุ ได้เดินทางไปรับตัวนางสาวจ. ที่บ้านนารายาคนที่ ๒ ของผู้ต้องหา แล้วนำพาไปโรงพยาบาลกลาง เพื่อตรวจร่องรอยการร่วมเพศเสร็จแล้วจะนำพากลับบ้านที่จังหวัดพังงา แต่นางสาวจ. ได้แจ้งประสงค์ขอไปพักอาศัยที่ศูนย์ดูแลและคุ้มครองเด็กจังหวัดภูเก็ต ดังนั้น นางอุ จึงเดินทางกลับบ้านจังหวัดพังงา ต่อมาวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๖๓ ภายหลังกลับจากจังหวัดกระบี่แล้วผู้กล่าวหาจึงมาร้องทุกข์เป็นคดีนี้ ต่อมาวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๖๓ ผู้กล่าวหาได้รับการชดเชยค่าเสียหายจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท จากผู้ต้องหาจึงขอถอนคำร้องทุกข์ไม่ประสงค์ดำเนินคดีอีกต่อไป

ชั้นสอบสวน พนักงานสอบสวนไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ต้องหาเนื่องจากพนักงานสอบสวนเห็นควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาตามข้อกล่าวหา

อัยการจังหวัดพังงามีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา เนื่องจากคดีรับฟังยุติว่า ก่อนเกิดเหตุ ผู้ต้องหากับนางสาวจ. (ขณะเกิดเหตุอายุกว่าสิบห้าปี) มีความสัมพันธ์เชิงชู้สาว ต่อมาตามวันเวลาที่เกิดเหตุ

นางสาวจ. ได้โทรศัพท์ให้ผู้ต้องหามารับที่บ้าน ขณะผู้ต้องหามารับนางสาวจ. ไปนั้น มีนางอุ

ผู้ปกครอง ซึ่งเป็นย่า และนางสาวจ. ซึ่งเป็นน้องสาวของนางสาวจ. อยู่ด้วย และมีได้ห้ามปรามคัดค้าน แม้ขณะเกิดเหตุนายสัน ผู้กล่าวหา ซึ่งเป็นบิดาไม่อยู่ แต่ได้มอบหมายให้นางอุเป็นผู้ปกครองนางสาวจ. จึงถือได้ว่า นางอุ ผู้ปกครอง ผู้ดูแล รับทราบและอนุญาตแล้ว ดังนั้น การกระทำของผู้ต้องหาจึงไม่มีความผิดฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีไม่เกินสิบแปดปี ไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง เพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์เต็มใจไปด้วย

รองผู้บัญชาการภูธรภาค ๔ มีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา โดยให้เหตุผลว่า ขณะผู้ต้องหากับพวกมารับนางสาวจ. นั้นผู้กล่าวหาซึ่งเป็นบิดา นางอุ ซึ่งเป็นย่า และเป็นผู้ปกครองอนุญาตและยินยอมให้ไปกับผู้ต้องหาหรือไม่ เห็นว่า จากข้อเท็จจริงก่อนที่นางอุ จะตบตีและไล่นางสาวจ. ออกจากบ้าน สาเหตุเกิดจากทราบว่านางสาวจ. มีความสัมพันธ์ทางชู้สาวกับผู้ต้องหาและนัดหมายให้ผู้ต้องหามารับที่บ้าน และเมื่อผู้ต้องหามารับ นางอุ ได้พูดว่า ทำไมทำแบบนี้ เรามีลูกมีเมียแล้ว เป็นบาปกรรมเป็นคำพูดในลักษณะห้ามปรามเพื่อเตือนสติ แต่เมื่อ นางสาวจ. ไม่เชื่อฟังและต้องการไปกับผู้ต้องหา จึงได้พูดในลักษณะไล้ให้ออกจากบ้าน การพูดไล้ การไม่คัดค้าน เป็นการพูดประชด ประชันด้วยอารมณ์โกรธ ไม่ใช่ความยินยอมด้วยความเต็มใจ แต่เป็นในลักษณะที่ไม่อาจหยุดยั้งไว้ได้จึงปล่อยไป ส่วนผู้กล่าวหาหลังจากทราบเรื่องก็ได้ติดตามเพื่อรับตัวนางสาวจ. คืนและแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ต้องหาในทันที พฤติการณ์ดังกล่าวจึงฟังได้ว่าบิดา ผู้ปกครองของผู้เยาว์ไม่ได้อนุญาตและไม่เต็มใจให้ไป และได้ความว่านางสาวจ. อายุ ๑๕ ปีเศษกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ส่วนผู้ต้องหาอายุ ๕๔ ปี ประกอบอาชีพเป็นครู นางสาวจ. ให้การว่า ผู้ต้องหาได้รับพาไปร่วมประเวณีในพื้นที่ภูเก็ตและโคกกลอย ตั้งแต่ประมาณเดือนธันวาคม ๒๕๖๒ เรื่อยมา สัปดาห์ละ ๓-๔ ครั้ง ครั้งล่าสุดเมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๓ ที่ตาดหารีสอร์ทโคกกลอยทุกครั้งด้วยความยินยอมและเต็มใจ โดยบิดาและผู้ปกครองไม่ยินยอมและไม่รู้เห็น จึงถือว่าเป็นการล่วงละเมิดอำนาจการปกครองของบิดา ผู้ปกครอง ส่วนกรณีผู้ต้องหาพรากพาไป

เพื่อประสงค์จะอยู่กินฉันท์สามีภรรยาหรือไม่ เห็นว่า ผู้ต้องหาหมั้นภรรยาอยู่แล้วถึงสองคน ส่วน นางสาวจ. อายุยังน้อยยังขาดความสำนึก ย่อมถูกชักจูงหลงเชื่อได้ง่ายและมีหน้าที่ต้องเรียนหนังสือ ยังไม่ถึงวัยที่จะมีครอบครัว แม่ผู้ต้องหาจะนับถือศาสนาอิสลามซึ่งมีภรรยาได้ถึง ๔ คน แต่การที่พาผู้เยาว์ไปร่วมประเวณีหลายครั้งและพาส่งกลับบ้านโดยบิดา ผู้ปกครองไม่รู้เห็น เป็นพฤติกรรมที่ไม่สมควรในทางเพศตามครรลองคลองธรรม ถือเป็นการกระทำการเพื่อการอนาจาร และเป็นการล่วงละเมิดอำนาจการปกครองของบิดา ผู้ปกครอง จึงเห็นว่า ผู้ต้องหาได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีนายสัน ผู้เสียหาย ให้การว่าเป็นบิดาของผู้เยาว์ อายุ ๑๕ ปีเศษ ได้เลิกร้างกับภรรยาที่เป็นมารดาของผู้เยาว์ตั้งแต่ผู้เยาว์อายุไม่ถึงหนึ่งขวบและผู้เยาว์ได้อยู่ในความปกครองของผู้เสียหายตลอดมา ขณะเกิดเหตุพักอาศัยอยู่ด้วยกันกับผู้เยาว์และนางอุ

มารดาของผู้เสียหาย ซึ่งผู้เยาว์เรียนหนังสืออยู่ที่โรงเรียน จังหวัดภูเก็ต เดินทางไปเข้าเรียนกลับระหว่างโรงเรียนกับบ้านพัก และให้การสอดคล้องกับนางอุ ว่าขณะที่ผู้เสียหายไปทำธุระต่างจังหวัด ผู้ต้องหาซึ่งเป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนที่ผู้เยาว์เรียนหนังสืออยู่พร้อมด้วย บิดา ภรรยา และน้องชายของผู้ต้องหาได้เดินทางไปที่บ้านพักของผู้เสียหายและแจ้งกับนางอุ ว่ามารับผู้เยาว์ไปอยู่กินเป็นภรรยาคนที่สามตามประเพณีของศาสนาอิสลาม เมื่อนางอุ รู้เรื่องความสัมพันธ์ฉันท์ขู้สาวระหว่างผู้ต้องหากับผู้เยาว์และผู้เยาว์ยืนยันจะไปกับผู้ต้องหาด้วยความโกรธจึงได้ไล่ให้ผู้เยาว์ออกจากบ้านไปหลังจากที่ผู้เยาว์ไปกับผู้ต้องหาแล้ววันรุ่งขึ้นผู้เสียหายได้ให้นางอุ ไปติดตามผู้เยาว์กลับบ้าน แล้วได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน และผู้เยาว์ให้การว่าเมื่อประมาณเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๒ ได้รู้จักกับผู้ต้องหา หลังจากนั้นระหว่างเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๒ ถึงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๓ ได้มีเพศสัมพันธ์กันหลายครั้ง เห็นว่าขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาหมั้นภรรยาอยู่แล้ว และเป็นถึงครูที่มีความรู้และวุฒิภาวะมีหน้าที่สอนเด็กให้เป็นคนดีประพฤติตัวไปในทางที่ชอบ และรู้ว่าไม่สามารถที่จะสมรสอยู่กินฉันท์สามีภรรยากับผู้เยาว์ได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ยังได้อาศัยความรู้เพียงสาขของผู้เยาว์คบหา มีเพศสัมพันธ์กับผู้เยาว์โดยไม่ได้ออกกล่าวให้ผู้ปกครองของผู้เยาว์รู้ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๒ เป็นต้นมา ซึ่งเป็นการพรากผู้เยาว์ไปจากผู้เสียหายเพื่อการอนาจารเป็นความผิดสำเร็จแล้ว และการที่ต่อมาภายหลังผู้เสียหายกับนางอุ ได้ไล่ผู้เยาว์ออกจากบ้านด้วยความโกรธ แต่หลังจากนั้นอีกหนึ่งวันได้ออกติดตามตัวผู้เยาว์กลับบ้านพร้อมได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ยังฟังไม่ได้ว่าผู้เสียหายและนางอุ ได้ยินยอมให้ผู้ต้องหาพาผู้เยาว์ไปมีเพศสัมพันธ์ พยานหลักฐานพอพ้อง

จึงชี้ขาดให้ฟ้อง ผู้ต้องหา ฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วยตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๙ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๑

.....